

Teksten

Bron: "De Nederlandse Kinderpoëzie in 1000 en enige gedichten", verzameld door Gerrit Komrij, Prometheus, Amsterdam (2007)

1. Het Algemeen* (Jan Luiken, 1649-1712)

't Kindje roert er op de trom,
en weet het zelleve niet waarom,
rommelde, bommelde, rommeldomdom.
Alzo raast ook het Algemeen,
slechts om te razen en te roeren,
en niemand komt er op de been,
om tegen 't kwade krijg te voeren.

En is de trommel uitgeraasd,
't kind dan op z'n fluitje blaast,
slechts om te blazen en te razen,
alzo raast ook het Algemeen;
fiedeldie, tiedeldie, 'k trap op je teen.
En niemand komt er op de been,
om het kwade weg te vagen,
en niemand komt er op het idee
om te roepen: "weg er mee!"
Weg er mee!

(*) = *het "gemene volk", gepeupel*

2. De Lente (Martinus Nieuwenhuijzen, 1759-1793)

Welkom lente-zegen!
Op bebloemde wegen
juichen wij u tegen:
Welkom lieve Mei!

Zachte koeltjes zweven,
sterken 't jeugdig leven:
lieve kind'ren, weest verheugd!
Ziet de blaadjes groeien,
't zacht viooltje bloeien,
ziet het roosje gloeien
bij de vroege lente-vreugd.

Ziet de dieren springen,
hoort de vogels zingen,
hunne keeltjes dwingen,
't klinkt van boom tot boom.
Ziet de vlinders dart'len,
't zilv'ren visje spart'len
in de waterhel'dre stroom.

3. Annemieke (Anoniem, 2e helft 19e eeuw)

Annemieke stond te wachten, stond te wachten op haar man,
's nachts om kwart voor twaalf uren, en daar kwam d'r kerel an.
"Goeienavond Annemieke", "Goeienavond Evert-Jan,
waar ben jij zo lang gebleven", "Dat gaat lekker jou niks an."

Annemieke ging naar boven, haalde daar een dikke stok,
Annemieke kwam beneden, en zij sloeg hem op z'n kop.
Evert-Jan begon te schreeuwen, schreeuwen, schreeuwen moord en brand,
en de burens kwamen kijken, maar toen was hij al van kant.

4. Aftelkanon (Anoniem, 2e helft 19e eeuw)

Eune, deune, derf,
katrom, sinxon, serf,
serviole, dubb'le mole,
eune, deune, derf.

Inom, dinom, dij,
katze vis à vij,
serfereaan, dikkelamaan,
potteschraper, vlooiënknapper,
ketellapper, oelewapper,
fierlefink, korte pink,
inom, dinom, dij.

Eun, deun, dip,
volte, kale kip,
volte, vale, mosterd halen,
eun, deun, dip.

Unom, dunom, derrom,
katrom, serom, serrom,
hennegat, pennegat,
kraaigat, maaigat,
kattegat, vettegat,
akkebake, bonen kraken,
had ik 'n mes, ik zou je raken,
AF!

5. Chanson (Lambertus Goetman, ca. 1488)

Wildi wesen wel gemind
ende met uwen geburen niet kijven,
wat gi begint te voren besint,
wacht u te schelden met kwaden wijven.
Cantus firmus: Houd Gods geboden, wilt er bi blijven.

dus wie weet valt het mee,
als mijn T-shirtjes wat strakker zijn,
en ik krijg voor gym een tien,
en als ik achteloos een kaartje voor een popconcert laat zien.

11. Verkering II (Erik van Os, 1963)

Bert is op Bart,
Mark is op Mart,
Paul is op Pim,
Toon is op Tim,
Alleen Jan-Ton,
is op Marion:
nooit gedacht
dat dat ook kon.

12. Carnaval der Zotten - Can-can Finale (Lof der Brave Kind'ren – Triomf der Stoute Kind'ren) (vrij naar: Hieronymus van Alphen, 1746-1803 en Jan Pieter Heije, 1809-1876)

Jantje zag eens pruimen hangen, o, als eieren zo groot,
Knelis had een glas gebroken,
schoon zijn vader 't hem verbood,
hij wist geen raad.
Hier is, sprak hij, noch mijn vader, noch de tuinman die het ziet,
hij stond onthutseld en bewogen,
hij had een afschrik van het liegen/stelen, wijl God het ziet.
't Scheen dat Jantje zou gaan plukken:
aan een boom zo volgeladen mist men drie-vier, vier-vijf, vijf-zes pruimpjes niet.

Zie de maan schijnt door de bomen, makkers staakt uw wild geraas:
't heerlijk avondje is gekomen, 't avondje van Sinterklaas.
Maar o wee wat bitt're smart, kregen wij voor koek een gard!
Wees welkom Sinterklaasje, wees welkom Zwarte Piet,
en wij dansen en wij springen, want stoute kind'ren zijn hier niet.
Weg met stoute kinderen: weg, weg!

Zou ik om een handvol pruimen ongehoorzaam wezen? Neen!
Zou hij nu Mama bedriegen? (Hij kon)/(ik doe) het niet!
Kom mijn Jantje, geef je handje, kom mijn kleine hartedief!
Nu zal ik u pruimen plukken, nu heeft vader Jantje lief!
Kom lief Keesje, staak het krijten: nu geeft moeder u een zoen.
'k Wil die misslag u vergeven, want gij zult het nooit meer doen.
Jantje kreeg zijn hoed vol pruimen en ging heen op een galop.
Vader, Moeder zijn zo goed: waren w'ook niet alle dagen, vele waren wij toch zoet!

Hij die immer spreekt de Waarheid wordt beloond,
hij die altoos spreekt in leugens wordt gehoond/niet verschoond, onbeschroomd.